

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 1968/07
27.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, као председника већа, Бате Цветковића и Драгана Аћимовића, као чланова већа, и саветника Биљане Милосављевић, као записничара, у кривичном поступку против оптуженог АА и др., због кривичног дела неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика у саизвршилаштву у смислу члана 33. Кривичног законика, решавајући о жалбама, браниоца оптуженог АА, адвоката АБ и браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Панчеву К.бр.193/06 од 12.06.2007. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, дана 27.09.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ, а пресуда Окружног суда у Панчеву К.бр.193/06 од 12.06.2007. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Панчеву, оптужени АА и ББ, оглашени су кривим за извршење кривичног дела неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика у саизвршилаштву у вези са чланом 33. Кривичног законика. Истом пресудом сходно члану 62. став 1. КЗ, оптуженом АА, утврђена је казна затвора по пресуди К.бр.107/03 од 08. априла 2004. године, због кривичног дела из члана 245. став 1. ОКЗ у трајању од једне године, а за предметно кривично дело из члана 246. став 1. КЗ у вези са чланом 33. КЗ, утврђена је казна затвора у трајању од три године и потом он осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и десет месеци, док је оптужени ББ, за предметно кривично дело осуђен на казну затвора у трајању од три године. Такође је одлучено да се оптуженом АА у изречену казну затвора урачуна време проведено у притвору по тамо означеном решењу Окружног суда у Панчеву као и по тамо означеној пресуди истог суда. На основу члана 246. став 7. у вези са чланом 87. став 1. КЗ одлучено је да се од оптуженог АА одузме опојна дрога хероин у количини од 4,26 грама. На основу члана 83. ЗКП, оптуженом ББ, изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана, која ће се извршити у Заводу за извршење казне, или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и иста ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у изречену казну затвора. Оптужени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка, буџетским средствима суда у износу од 46.900,00 динара, а на име паушала сваки по 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности те пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене првостепене пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- бранилац оптуженог АА „из свих законских разлога“, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

- бранилац оптуженог ББ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, због одлуке о казни и због одлуке о трошковима кривичног поступка, с тим што у образложењу жалбе наводи да пресуду побија и због изречене мере безбедности, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или исту преиначи у смислу жалбених навода, односно изрицањем блаже казне У жалби је захтевано да о седници већа Врховног суда буду обавештени оптужени ББ и његов бранилац.

Републички јавни тужилац Србије у свом поднеску Ктж.бр.2186/07 од 11.09.2007. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ, а побијану пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, и у одсуству оптуженог ББ, који није могао бити уредно обавештен, јер је према извештају доставне службе ПТТ непознат на адреси из списка предмета, а у присуству браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ, која је на седници већа дала потребна објашњења за ставове из изјављене жалбе и предала писмене доказе на које се у жалби позива, и то доказ о правноснажности раније пресуде којом је овај оптужени оглашен кривим за истоврсно кривично дело, решење о отказу уговора о раду, упут за стационарно лечење.

На одржаној седници већа Врховни суд је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у изјављеним жалбама и мишљења Републичког јавног тужиоца Србије, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које је другостепени суд у смислу члана 380. став 1. тачке 1. и 2. ЗКП, обавезан да пази по службеној дужности.

По оцени Врховног суда побијаном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 7. ЗКП, на коју је жалбом браниоца оптуженог ББ указано, јер је првостепени суд, супротно браничевом наводу, потпуно решио предмет оптужбе у погледу свих одлучних чињеница од значаја за постојање законских обележја кривичног дела за које се предметном оптужницом оптужени терете као основано сумњиви да су починили, нити је из описа радњи извршења који је дат у оптужници суд у том смислу, у изреци побијане пресуде, било шта испустио.

Није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 10. ЗКП, тиме што је првостепени суд засновао своју пресуду, између осталог и на исказу оптуженог ББ датом на записник у МУП-у у Панчеву, у својству осумњиченог, дана 28.09.2006. године, јер је то саслушање обављено у складу са одредбама члана 89. ЗКП. Из тог записника је видљиво да је овај оптужени у присуству адвоката пристао да изнесе свој исказ, а прописно је и изричито упозорен у смислу одредбе члана 89. став 2. ЗКП, да није дужан да изнесе своју одбрану, нити да одговара на постављена питања, омогућен му поверљив разговор са браниоцем, у чијем присуству је и дао тај исказ, затим је записник потписао без примедбе као и његов, тадашњи бранилац постављен по службеној дужности, адвокат АГ. Стога нису основани жалбени наводи браниоца оптуженог ББ, као ни браниоца оптуженог АА, да на том доказу, исказу оптуженог ББ датом у МУП-у, не може бити заснована судска одлука.

У том смислу је оцењено неоснованим и истицање браниоца оптуженог ББ да тај исказ оптуженог није поуздан због апстиненцијалне кризе у којој се оптужени тада налазио, јер таква браниочева тврдња нема подлогу у изведеним доказима, односно из списка предмета таква могућност не произилази, како због чињеница напред изнетих да је тај исказ оптужени дао добровољно и у присуству браниоца адвоката као стручног лица, да није чак ни указивано на наводну здравствену неспособност оптуженог да тај исказ изнесе, а исказ је по садржини врло повезан и детаљан, врло смислен, те томе иде у прилог и чињеница да је вештачењем утврђен степен урачунљивости оптуженог смањен, али не битно, у време извршења дела 28.09.2006. године, што је и датум давања наведеног исказа.

Бранилац оптуженог АА као основ побијања првостепене пресуде наводи битну повреду одредаба кривичног поступка конкретно означавајући кроз целу жалбу одредбу члана 392. став 2. ЗКП, на коју се бранилац очигледно погрешно позива, јер та одредба према важећем закону, прописује шта треба да садржи образложење другостепене пресуде којом се укида првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка.

Из образложења наведене жалбе, може се закључити да бранилац оптуженог АА првостепену пресуду побија због учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 11. ЗКП, јер бранилац указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива, противречна разлозима, да недостају разлози у погледу неких важних чињеница, а они који су дати, у супротности су са садржином изведених доказа.

Због исте битне повреде одредаба кривичног поступка, првостепена пресуда се побија и жалбом браниоца оптуженог ББ.

Врховни суд и те наводе изјављених жалби оцењује неоснованим, јер је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, те садржи потпун и јасан опис радњи извршења за сваког од оптужених, из ког описа произилазе сва битна обележја кривичног дела за које су оптужени АА и ББ и оглашени кривим.

Поред тога, у образложењу пресуде дати су довољни и правилни разлози у погледу свих одлучних чињеница, који не садрже противречности, како међусобне, тако ни у односу на изреку, нити у односу на садржину изведених доказа, док су одбране оптужених довољно детаљно цењене, појединачно и у вези са свим изведеним доказима.

Из образложења тог жалбеног основа у изјављеним жалбама, видљиво је да се исти у суштини своди на побијање чињеничног стања утврђеног у првостепеној пресуди.

У вези са тим, жалбом браниоца оптуженог АА неосновано се указује да првостепени суд у образложењу пресуде није дао преглед, тј. опис целине утврђеног чињеничног стања, јер је исти довољно детаљно дат на страни 5, став 2. образложења те пресуде, док је и код оцене појединих доказа у одговарајућим деловима образложења пресуде суд изнео чињеничне закључке у погледу одређених одлучних и важних чињеница, па не постоји наведена повреда због које се евентуално првостепена пресуда у погледу правилности утврђеног чињеничног стања не би могла испитати.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим због повреде Кривичног закона, изјављеним жалбама

оспорава се закључак првостепеног суда да су оптужени, АА и ББ извршили предметне инкриминисане радње, при чему браниоци износе сопствене детаљне анализе и оцене изведених доказа, другачије од оних које су дате у првостепеној пресуди, сходно чему браниоци закључују да је првостепени суд повредио и кривични закон када је ове оптужене огласио кривим за кривично дело у питању.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим, а правилним закључак првостепеног суда да су оптужени АА и ББ, на начин и под околностима ближе описаним у изреци првостепене пресуде, извршили кривично дело неовлашћено држање и стављање у промет опојне дроге.

Такве закључке првостепени суд је правилно засновао на изведеним доказима, наведеним на страни 5, став 1. образложења побијане пресуде, а посебно на исказима, сведока радника МУП-а, СС1 и СС2, те исказима сведока СС3, СС4 и СС5, потврдама МУП-а о одузимању предмета (од оптужених, као и од сведока СС5, који предмети су власништво оптуженог АА), записника о вештачењу предметне супстанце за коју је утврђено да је опојна дрога хероин и крим. техничке документације – фото документације, као и на исказу оптуженог ББ датом у МУП-у у својству осумњиченог дана 28.09.2006. године и др.

Све те доказе, првостепени суд је довољно анализирао и дао оцену о њиховој веродостојности и у ком делу, као и за свој закључак које чињенице из којих од тих доказа је утврдио, а посебно у чему не верује оптуженима и због чега.

Чињенице које се односе на извршење инкриминисаних радњи оптужених пре 28. септембра 2006. године, првостепени суд је правилно утврдио, пре свега, из означеног исказа оптуженог ББ, датог у МУП-у, у којем је он детаљно признао извршење предметних радњи – да је током септембра месеца 2006. године, у више наврата куповао хероин од оптуженог АА, у количинама од по 0,5 грама за износе од по 1.000,00 динара, а такав исказ оптуженог сагласан је са исказима сведока СС3 и СС4, који су потврдили да су управо у том временском периоду, у више наврата од оптуженог ББ купили опојну дрогу хероин, навели количине које су куповали и цене које су за исти плаћали.

Стога је утврђење суда да су оптужени током септембра месеца 2006. године, неовлашћено продавали опојну дрогу хероин, тако што је оптужени АА неовлашћено исту држао ради продаје, од њега у више наврата оптужени ББ куповао дрогу и потом исту продавао по нешто вишој цени, није доведено у питање жалбеним наводима бранилаца оптужених. Чињеница да је оптужени ББ наркоман не искључује његове радње продаје дроге, као ни чињеница да је имао премалену зараду, на шта се жалбом његовог браниоца указује. По оцени Врховног суда чињеница на коју указује бранилац оптуженог АА да сведок ССЗ није потврдио да је оптужени ББ дрогу куповао од оптуженог АА, није од значаја за правилност напред утврђеног, јер купац дроге (у конкретном случају ССЗ), и не мора знати од кога и где продавац (у конкретном случају оптужени ББ), дрогу набавља.

Што се тиче радње извршења дела од 28. септембра 2006. године, исте је првостепени суд на несумњив начин утврдио из сагласних исказа сведока СС1 и СС2, који су се изјаснили да су због оперативних сазнања да ће у предметној згради бити обављена купопродаја дроге, поставили заседу, и када су чули разговор о дроги, тј. да је оптужени АА рекао сведоку ССЗ „Прво паре, па роба“, појавили су се из заседе, и рекли „Стој, полиција“, оптужени почели да беже, те су полицајци изричито означили да су видели оптуженог АА када је у стубишту зграде одбацио два пакетића (прво један, а затим и други), за чији садржај је касније, вештачењем неспорно утврђено да је опојна дрога хероин.

Такви искази наведених сведока, по правилном закључку првостепеног суда сагласни су и допуњују се са оним делом исказа оптуженог ББ, који је дат у МУП-у 28. септембра 2006. године, где је он детаљно објаснио цео ток критичног догађања, од момента када га је позвао сведок ССЗ и затражио да му набави пет грама опојне дроге хероин, потом његовог договора са оптуженим АА да сведоку ССЗ дрогу продају, о чему је он потом обавестио сведока ССЗ, као и да донесе 100 евра на име цене за дрогу, да су по ССЗ доласку, он – оптужени ББ и оптужени АА сишли у приземље зграде из АА стана, АА држао у руци упаковани хероин, али пре него што су обавили продају из подрума су изашла два лица, они се уплашили и побегли у АА стан, а одмах за њима су ушли полицајци, те је ББ навео и да претпоставља да је оптужени АА одбацио дрогу на стубишту.

Када се при томе има у виду исказ сведока ССЗ који је потврдио да се договорио са оптуженим ББ критичном приликом о куповини дроге у количини од 0,5 грама за 100 евра, те да је критичном приликом на стубишту зграде пре извршене купопродаје хероина, наишла полиција, оптужени ББ и АА побегли у стан, а он изашао напоље, то се по правилном закључку првостепеног суда, чињенично стање из тих сагласних доказа, показује као поуздано утврђено у погледу свих наведених одлучних и важних чињеница. Таквом закључку првостепеног суда иду у прилог и неспорне чињенице да је у предметном стану у којем је становао оптужени АА, пронађена вагица за прецизно мерење, и један пакетић хероина и папири са очигледном евиденцијом о продаји дроге, док су критичном приликом на стубишту пронађена два пакетића дроге, које је оптужени према наводима сведока одбацио.

Стоји чињеница да у потврдама МУП-а о одузетим предметима од оптужених не постоји евидентирано да су одузета и два пакетића хероина одбачена на стубишту зграде, на шта се у жалбама бранилаца оптужених умесно указује, али тај недостатак не доводи у питање правилност утврђења првостепеног суда, да је оптужени АА спорне пакетиће одбацио, обзиром на садржину напред наведених доказа и крим. техничку и фото документацију лица места, која се налази у списима предмета.

Извесне непрецизности у погледу броја кесица на које се указује у жалбама да су опредељене у побијаној пресуди, нису од значаја за правилност утврђеног чињеничног стања у погледу одлучних чињеница, јер је према констатацији у записнику о вештачењу узорака у једном од два пакетића вештачене дроге наведено да је у истом било 10 кесица, а како је укупно утврђена количина износила 4,26 грама, опојне дроге хероин, то одговара оној количини која је наведена у изреци првостепене пресуде као дрога коју је оптужени АА неовлашћено држао. При томе умесно казивање бранилаца на одређене нејасноће да ли је укупно било 9, 10, или 11 кесица, у укупно два или три пакетића, односно да то суд није детаљно разјашњавањем у образложењу пресуде, пресуду не чини мањкавом у погледу утврђеног чињеничног стања и примене Кривичног закона, јер те чињенице не представљају битно обележје кривичног дела у питању.

Такође су без утицаја на правилност утврђеног чињеничног стања наводи жалби којима се указује на пропуст суда да вештачењем утврђује чији је рукопис био на папирима који садрже евиденцију о продаји дроге, а пронађени су код оптуженог АА, нити чињеница у чијим рукама је сведок ССЗ видео пакетиће дроге и њихов број, те о месту одбацивања једног од пакетића дроге, да ли у ходнику трећег спрата, како стоји на фотографијама, или између другог и трећег спрата, како су рекли сведоци радници милиције, јер су то све небитни детаљи, па исти нису подобни да доведу у питање садржину наведених доказа у погледу напред наведених битних чињеница.

Уз све то, првостепени суд је на страни 8, став последњи, дао довољне и аргументоване разлоге за свој закључак да је одбрана оптуженог АА неприхватљива, а на страни 9, став 2. образложења, због чега је оценио неприхватљивом измењену одбрану оптуженог ББ у односу на исказ који је дао у МУП-у као осумњичени приликом првог саслушања у овом предмету.

Правилно је првостепени суд на основу налаза и мишљења вештака специјалисте неуропсихијатра др ВВ1 и специјалисте клиничке психологије, ВВ, утврдио утицај коришћења хероина на урачунљивост оптуженог ББ у време извршења дела, тј. да је та урачунљивост била смањена, али не битно.

Према томе, правилно је првостепени суд и потпуно утврдио све одлучне чињенице, како оне које се тичу радњи оптужених, околности под којима су предузете, тако и у погледу субјективног односа оптужених према наведеним инкриминацијама и потом правилно применио кривични закон, када је у радњама оптужених нашао сва битна обележја кривичног дела неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33. КЗ за које их је и огласио кривим. Продаја дроге оптужених АА и ББ, према напред изложеном је очигледно резултат њиховог заједничког деловања, па чињеница на коју се у жалби оптуженог ББ указује да он није код себе имао дрогу, нити је од њега одузета, нема правног значаја за постојање саизвршилаштва код оптужених, па је жалба браниоца оптуженог ББ, и у том делу неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је иста и у том делу правилна.

Све околности које су у смислу члана 54. КЗ, од стране првостепеног суда правилно су цењене и утврђеним олакшавајућим околностима у односу на отежавајуће, дат је одговарајући значај. Од олакшавајућих околности за обојицу оптужених, суд је правилно нашао, да су млади људи, без запослења, а од отежавајућих, за оптуженог АА да је вишеструки повратник, више пута осуђиван за истоврсна кривична дела, а оптужени ББ да је одговарао због извршења истоврсног кривичног дела. Сходно таквој оцени правилно је првостепени суд поступио када је за предметно кривично дело оптуженом АА утврдио казну затвора у трајању од три године, а оптуженог ББ осудио на казну затвора у истом том трајању, јер су такве казне и по оцени Врховног суда адекватне и тежини кривичног дела у питању и друштвеној опасности оптужених као извршилаца истог, и истовремено се показују као нужне и довољне за постизање своје законом прописане сврхе предвиђене чланом 42. КЗ, каквом се показује и јединствена казна затвора у трајању од три године и десет месеци на коју је првостепеном пресудом оптужени АА осуђен пошто му је утврђена и казна затвора у трајању од једне године по пресуди К.бр.107/03 од 08. априла 2004. године.

Умесно је жалбом браниоца оптуженог ББ указано да је код оцене отежавајућих околности првостепени суд погрешно означио да је овај оптужени раније осуђен за истоврсно кривично дело јер је пресуда Окружног суда у Панчеву К.бр.155/06 13. априла 2007. године којом је он оглашен кривим за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ постала правноснажна 27. јуна 2007. године, дакле након доношења предметне пресуде 12.06.2007. године. Међутим, по оцени Врховног суда, и без те отежавајуће околности, казна затвора изречена оптуженом ББ је адекватна, па је ту околност као отежавајућу Врховни суд поводом жалбеног навода браниоца, само отклонио.

Изјављеним жалбама бранилаца оптужених не наводе се олакшавајуће околности које нису цењене од стране првостепеног суда, а које би евентуално представљале основ за изрицање блажих казни овим оптуженима, па су жалбе и у том делу неосноване.

Правилно је првостепени суд оптуженом ББ на основу члана 83. ЗКП, изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана из разлога наведених у образложењу те пресуде, па је у том смислу изнет паушални навод браниоца оптуженог да пресуду и у том делу побија, без основа.

Одлуку о трошковима кривичног поступка првостепени суд је правилно донео сходно одредбама члана 193. и 196. ЗКП, па су и у том смислу изнети жалбени наводи браниоца оптуженог ББ, неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 388. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа – судија,

Биљана Милосављевић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи